

HỒI 4

NHỮNG CHUYỆN BÍ MẬT CỦA QUÁI NHÂN

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ một lúc rồi nói tiếp:

- Không ngờ hôm nay ta lại gặp tri âm.

Giọng nói ấm cúng như người còn nhỏ tuổi.

Thượng Quan Kỳ nói:

- Tại hạ còn nhỏ tuổi không dám nhận tiếng tri âm của tiền bối tặng cho. Có điều tiếng tiêu của tiền bối thật là một khúc tiêu nhạc khiến người nghe cảm thấy phấn khởi vô cùng, đó là một điều chính xác.

Quái nhân cười khà khà nói:

- Người nói là một khúc tiêu nhạc thì quá đáng, tiếng tiêu của lão phu thổi tồn công rất nhiều thì có thật.

Lão chợt nhớ ra hai người đang đứng kể trong nhà, người ngoài cửa nói chuyện, rồi lão cười khanh khách nói:

- Người là người khách duy nhất của lão phu. Vào đây mau! Ai lại đứng nói chuyện cách bức tường thế này chẳng hóa ra khinh nhờn khách lắm ư?

Thượng Quan Kỳ trước không muốn cùng quái nhân vào nhà, nhưng một là chàng thích tiếng tiêu mà tìm đến, hai là lão quái nhân còn tính trẻ con, nói chuyện vui vẻ. Bây giờ thấy lão mời chàng liền thay đổi ý kiến, nghĩ bụng:

- “Âu là ta thử vào xem để biết lão ta là hạng người nào như thế cũng hay...”

Quái nhân nói:

- Cuộc kỳ ngộ của chúng ta hôm nay chắc là có tiền duyên với nhau, người đã đến đây lẽ nào đứng ngoài cửa không vào?

Nói xong lại cười lên khanh khách. Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

- “Lão quái nhân này thật là kỳ dị. Theo như lời lão nói thì trong bụng mình nghĩ gì lão đều đoán được hết”.

Chàng vừa nghĩ vừa lại gần cửa sổ rồi tung mình chui vào. Chàng hỏi:

- Sao căn phòng của lão tiền bối lại không có cửa vào?

Quái nhân lạnh lùng đáp:

- Ta đã cùng thế gian cách tuyệt, đặt cửa vào mà làm gì!

Thượng Quan Kỳ liệng mình vào rồi đứng trước mặt quái nhân. Quái nhân chú ý nhìn mặt chàng rồi nói:

- Ô! Không trách người lớn mật dám lần mò vào nơi hiểm địa.

Nói xong lão nghiêng mình sang bên mời:

- Ngồi xuống đây nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ cúi xuống nhìn thấy bên bàn có cái ghế liền ngồi xuống đó. Quái nhân hỏi:

- Phải chăng người vì theo dõi tiếng tiêu mà tìm đến đây?

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Đúng thế!

Quái nhân vẻ mặt vừa mới lạnh lùng giờ nghe đề cập đến tiếng tiêu lão hơn hờ hỏi:

- Nếu vậy thì ra người cũng hiểu âm điệu tiếng tiêu của ta?

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Tuy vẫn bối không hiểu nhưng tiếng tiêu của tiền bối phát ra điệu hòa vui hay đau thương thì cũng biết được một hai.

Quái nhân gật đầu nói:

- Cái đó đã hẳn. Đừng nói là người ngay loài cầm thú cũng cảm giác được âm thanh hay hay dở. Chỉ khác ở chỗ biết nhận xét hay chỉ cảm giác được mà thôi.

Quái nhân cao hứng nói tiếp:

- Canh khuya có khách đến, khách lại là một bạn tri âm, để ta tấu vài khúc cho khách nghe nhé!

Thượng Quan Kỳ mỉm cười đáp:

- Lão tiền bối có nhã ý như vậy thì còn nói gì nữa.

Quái nhân thấy chàng nói ra vẻ thành thật, lão rất vừa lòng. Lão lấy một vuông khăn đặt lên bàn ngay trước mặt rồi thò tay vào bọc, vẻ trịnh trọng, hai tay cầm ống tiêu đặt lên tấm khăn. Ống tiêu này dài chừng một thước, toàn thân đen kịt, không biết làm bằng gì, đã khuyết mất một miếng ở đằng đuôi. Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân nhắm mắt lại hai tay để trước ngực, miệng bắt đầu lâm râm khản khứa một hồi. Đoạn mở mắt ra chăm chú nhìn vào ống tiêu, tay phải lão đặt ngang ống tiêu, tay trái vỗ vào tấm ván sàn gác tung mình lên không, vẫn giữ nguyên thế ngồi cho rơi mình xuống trước cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ cả kinh thấy vậy nghĩ thầm:

- “Thân pháp lão này ghê gớm thật, tay không vẩy, chân không nhảy, chỉ dùng một tay trái đập xuống một cái mà người đã tung lên không. Tay chân không cử động giữ nguyên thế ngồi băng đi. Thân pháp như vậy thật là tuyệt thế vô song”.

Lão quái nhân hai tay nâng lấy ống tiêu đặt vào miệng thổi. Lão thổi một hồi khá lâu mà chưa thấy bật ra tiếng. Thượng Quan Kỳ lấy làm kinh dị, định thân nhìn ra thấy lão vẫn trừng mắt, ngưng thân thổi sáo ra chiều vất vả.

Thượng Quan Kỳ định cất tiếng hỏi, bỗng nghe thấy tiếng tiêu náo nuột từ đằng xa vọng lại.... Lúc mới nghe âm điệu rất nhỏ bé như đứt từng khúc, dần dần lên cao nghe lanh lảnh vang dội cả một vùng. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, đứng bật dậy bước từ từ đến bên quái nhân chăm chú nhìn kỹ lão. Thấy lão đặt môi vào đầu ống tiêu tựa hồ như có một dây khói trắng bay ra phía trước.

Thượng Quan Kỳ nhìn một lúc, trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- “Lão này về nội công thật là thâm hậu tuyệt vời. Luồng âm ba lão thổi ra đi xa đến một nơi nào bị chặn lại mới bật ra tiếng. Thảo nào mà lão thổi tiêu có vẻ cực kỳ khó nhọc”.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ nhìn mình liền ngưng thổi, miệng rời ống tiêu lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nhìn ta làm gì vậy?

Thượng Quan Kỳ thấy lão mừng giận thất thường, vẻ mặt lúc niềm nở, lúc lạnh nhạt thay đổi luôn luôn, thì nghĩ thầm trong bụng rằng:

- “Lão này thật là một quái vật không biết đâu mà lường. Ấu là ta tìm cách xa lìa lão đi là hơn”.

Nghĩ vậy liền nói:

- Vãn bối xem lão tiên bối thổi tiêu có vẻ cực nhọc, bất giác để mắt vào xem...

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục vời vời từ đằng xa đưa lại. Từ lúc lão bỏ tiêu ra không thổi nữa trong khoảng thời gian uống cạn trà tiếng tiêu mới ngừng bật.

Quái nhân lạnh lùng háng giọng rồi nói:

- Chú bé này nhỏ tuổi dĩ nhiên là không thể hiểu được những chỗ ảo diệu bên trong.

Thượng Quan Kỳ bản tính quật cường vừa nghe quái nhân nói mình không thể hiểu được chỗ ảo diệu bên trong liền lấy làm bất mãn. Chàng cười lạt nói:

- Vãn bối tuy còn nhỏ tuổi nhưng về âm luật cũng hiểu một hai. Tuy chưa nghiên cứu luyện tập về tiếng tơ, tiếng trúc nhưng đã được nghe nhiều rồi...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ biện luận biết chàng trong lòng không phục liền cười lạt nói:

- Nghe ngươi nói dường như ngươi đã có hiểu về âm nhạc. Vậy ta hỏi ngươi: phép thổi tiêu của ta có giống người thường không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Nếu đem tiền bối so với người thường thì nhất định có chỗ khác nhau.

Quái nhân mắt long sòng sọc, nét mặt có vẻ khác lạ rồi lão mỉm cười hỏi vặn:

- Lão phu cùng người thường khác nhau ở chỗ nào? Người nói thử ta nghe.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thối sáo hay gảy đàn là cốt để di dưỡng tinh thần, vậy thì người thối sáo hay gảy đàn lúc đó tuy buồn vui có khác nhưng nhất định phải có bài có khúc, nhất là thối tiêu thì phải định khí ngưng thần, từ từ nhả hơi ra thì âm điệu mới uyển chuyển. Đẳng này lão tiền bối thối tiêu so với người bình thường khác nhau nhiều lắm, đã thối không vào bài nào khúc nào, cung thương âm luật không hòa hợp với nhau và... và...

Chưa dứt lời, chàng chợt nhớ ra ngồi trước mặt mình là một quái nhân, hỉ nộ thất thường, nóng lạnh đột ngột, nếu nói thẳng ra thì e có điều không ổn nên chàng dừng lại không nói nữa. Quái nhân nghe chàng nói gật đầu luôn luôn, vẻ mặt ra chiều cao hứng. Chợt thấy chàng ngừng bật, lão biến sắc giục:

- Và... và làm sao? Nói! Nói mau!

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình không nói ra tất làm cho quái nhân nổi giận, chàng đành háng nói tiếp:

- Và lúc lão tiền bối thối tiêu, vặn bối xem ra lão tiền bối ngưng thần vận động nội lực có vẻ cực nhọc chẳng khác gì một nhà nội công đang vận động kinh lực...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ nói xong cười ha hả nói:

- Thật khó mà tìm được người nhỏ tuổi như ngươi mà đã hiểu khá nhiều về âm luật cùng võ công.

Lão quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

- Mấy mươi năm nay, người nghe tiếng tiêu của lão phu rất nhiều nhưng chỉ có mình ngươi là biết đường tìm được đến đây. Không ngờ ngươi lại thông minh đến thế. Lão phu nói thật cho ngươi biết: phép thối tiêu của lão phu không giống người thường.

- Họ thối tiêu để phơi bày tình cảm hoặc để di dưỡng tinh thần, còn lão phu đây ngoài hai mục đích đó còn có dụng ý để luyện tập võ nghệ cho đến mức cao thâm. Lão phu thối tiêu phải vận động để hóa khí, tụ khí để phát âm, hợp âm để làm nội lực có thể giết người một cách không hình tích.

Lão vừa nói vừa dương dương đắc ý.

Thượng Quan Kỳ nói:

- Tại hạ tuy là người ngu muội nhưng nghe âm điệu tiếng tiêu của lão tiền bối cũng biết ngay là bậc cao nhân trong võ lâm...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ thỉnh thót một hồi trong lòng lão lại càng khoan khoái cười vang lên nói:

- Kể ra trong võ lâm hiện nay, lão phu chưa tìm ra được ai là người ngang hàng. Có điều lão phu có võ công cao cường nhưng vẫn chưa tìm được người truyền thụ...

Chưa dứt lời, ngoài cửa sổ bỗng vụt thấy một bóng đen. Quái nhân duỗi tay ra một cái rồi nắm lại. Động tác cực kỳ đột ngột này khiến cho Thượng Quan Kỳ phải giật mình. Quái nhân mỉm cười quay lại bảo Thượng Quan Kỳ:

- Người hãy xem thủ pháp của ta đây.

Nói xong lão mở bàn tay ra, trong tay có một con dơi đen sì to tướng. Con dơi đen đứng trong lòng bàn tay lão, hai cánh đập lên đập xuống tựa hồ như muốn bay đi nhưng không làm sao cất mình lên được. Quái nhân nhìn con dơi máy cánh, nét mặt lão lộ vẻ vui tươi dường như lấy làm thú vị lắm. Lão bảo Thượng Quan Kỳ:

- Lão phu thấy người đờm thức, thật là thông minh lão phu rất vừa lòng. Bắt đầu từ sáng mai ta sẽ đem những môn tuyệt học truyền thụ cho người.

Lão quái nhân tuy đầu tóc đã hoa râm nhưng lối chơi đùa còn giống tính trẻ.

Từ lời nói cho đến cách hành động vẫn còn vẻ thiếu niên.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

- “Võ công lão này thật có chỗ hơn người, giơ tay ra bắt chim thì thật khó cho người bì kịp. Nhưng trong võ công tôi trọng là sư đạo. Có lý đâu mình thấy mới nói cũ nhận lão làm thầy”.

Chàng liền đáp:

- Lão tiên bối truyền thụ võ công cho tại hạ nhưng tại hạ không thể nhận tiên bối làm sư phụ được.

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hiện nay không biết bao nhiêu người nhận làm môn hạ đều bị lão phu cự tuyệt. Người muốn học võ công của ta mà không chịu nhận ta làm sư phụ thì còn thể thống gì nữa.

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Việc truyền võ công cho tại hạ là do chính miệng tiên bối nói ra. Nếu tiên bối không chịu dạy cho tại hạ thì thôi vậy.

Nói xong, chàng đứng lên trở gót rảo bước đi ra.

Bỗng thấy một luồng kinh lực ghê gớm bao bọc lấy mình chàng, chẳng khác gì trăm ngàn cân chì đè lên mình chàng. Chàng vận động toàn thân nội lực để chống lại sức nặng đè ấy. Nhưng sức đè ép mỗi lúc gia tăng. Thượng Quan Kỳ phải tập trung hết chân lực để chịu đựng một cách cực kỳ khó nhọc.

Kình lực ngấm ngấm của lão quái nhân liên miên bất tận không ngớt.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy dần dần đuối sức không chống nổi nữa. Chàng nhớ lại từ lúc toan chạy, hai đầu gối đã nhũn ra rồi dường như không chịu tuân theo mệnh lệnh chỉ huy của mình chứ đừng nói chạy đi nữa.

Chàng đem toàn lực chống đỡ nên không còn dư được chút sức lực nào, xoay sở một chút cũng không được. Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười nói:

- Nơi lão phu ở đây mấy chục năm nay không ai đặt chân tới. Giờ ngươi đã vào đây lẽ nào lão phu lại để ngươi ra một cách dễ dàng.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói, lắm bầm: “Chính lão bảo tôi vào chứ tôi có cầu khẩn đâu”. Tuy chàng muốn tranh luận với lão nhưng không còn hơi sức đâu để mở miệng nói ra. Lòng chàng nóng nảy vô cùng.

Quái nhân cười ha hả nói tiếp:

- Bây giờ chắc ngươi cho lời lão phu nói là đúng! Trước kia còn có vài ba người đủ sức chống chọi với ta, nhưng vài chục năm nay ta vào đây lánh mình, ngày đêm nghiên cứu võ công, tiến bộ hơn trước nhiều. Nếu ngươi chịu làm môn hạ ta, được ta truyền thụ các môn tuyệt học thì chỉ trong vòng mười năm, thì nhất định ngươi sẽ trở thành tay cao thủ đệ nhất võ lâm.

Thượng Quan Kỳ chân khí mỗi lúc một giảm sút đi, mồ hôi nhỏ xuống nhễ nhại, thậm chí không còn đủ tinh thần để nhận định lời lão. Chàng chỉ biết bên tai văng vẳng có tiếng người mà không biết lão nói gì. Mạch máu chàng căng thẳng, đầu tóc dựng đứng cả lên, ù tai mờ mắt không còn linh mẫn nữa.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ lâu không trả lời, lửa giận bốc lên ngàn ngút, lão quát hỏi:

- Những lời ta nói ngươi có nghe rõ không?

Lực lượng kháng cự của Thượng Quan Kỳ mất hết, đột nhiên chàng ngã lăn ra.

Thấy vậy quái nhân lại mắng:

- Thật là đồ vô dụng!

Lão chống tay xuống bàn băng mình ra điếm ba huyệt “Thiên Linh”, “Huyền Cơ” và “Kim Môn” của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã khí tuyệt, sau khi quái nhân điếm vào ba huyệt trọng yếu, chàng thở ồ ồ rồi thốt nhiên ngồi dậy, miệng hộc máu tươi ra, trừng mắt nhìn quái khách:

- Dù võ công ngươi trên thế gian không ai địch nổi, ta cũng không nhận ngươi làm thầy hay học những võ công tuyệt học của ngươi.

Nói xong đứng dậy đi ra.

Quái nhân bị Quan Kỳ nhiếc mắng, lão buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Thôi được! Ngươi không nhận ta làm sư phụ thì thôi. Ta chỉ cần ngươi hứa hẹn với ta một vài điều kiện thì ta sẽ truyền dạy võ công cho tôi.

Thật ra thì Thượng Quan Kỳ rất khâm phục võ công của lão, song vì chàng vốn tính quật cường, trong lòng lại chưa bỏ được tình sư đệ cũ nên không chịu thờ lão làm thầy. Chàng hỏi:

- Ngươi bảo ta hứa hẹn những điều gì?

Lão quái nhân ngửa mặt lên mái nhà, lão lẩm bẩm đếm:

- Một, hai, ba, bốn...

Rồi quay lại trả lời Thượng Quan Kỳ:

- Việc này rất dễ. Ta chỉ cần ngươi hứa với ta rằng sau khi ngươi thành tài sẽ giết cho ta hai mươi tám mạng người để báo cái công ta truyền võ nghệ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

- Hai mươi tám người đó là nhân vật như thế nào? Xin lão tiên bối cho biết trước để tại hạ liệu xem có thể chiêm chước được không?

Quái nhân đột nhiên đập tay xuống sàn gác làm rung động cả mái ngói kêu lách cách, cả giận mắng:

- Ngươi có thái độ tựa hồ như muốn dạy võ công cho ta chứ không phải ngươi yêu cầu ta dạy võ công cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi nhưng trong lòng còn chút phân biệt chánh tà. Nếu tiên bối bảo tại hạ giết quân gian ác thì đừng nói giết hai mươi tám mạng, mà dù đến hai trăm tám chục hoặc hai ngàn tám trăm mạng tại hạ cũng vì tiên bối mà tru diệt cho hết. Còn nếu tiên bối bảo tại hạ giết những bậc trung thần hiếu tử, hoặc những người nghĩa hiệp can trường, thì dù chỉ là một người tại hạ cũng không dám giết càng...

Nói xong chàng lại quay lưng đi ra. Quái nhân lạnh lùng quát lên:

- Khoan đã! Ngươi nên nhớ rằng khi bước vào căn gác thì dễ nhưng ra không dễ đâu.

Thượng Quan Kỳ dừng bước quay lại cười nói:

- Lão tiên bối võ công cao cường, muốn giết tại hạ thì dễ như trở bàn tay.

Thượng Quan Kỳ này đâu có tham sống sợ chết!

Rồi chàng lại nói lớn:

- Lão tiên bối muốn giết tại hạ thì giết ngay đi. Tại hạ tự biết sức mình không địch nổi, chẳng chống cự làm chi.

Đoạn chàng nhắm mắt lại đứng ưỡn ngực ra.

Bầu không khí trong gác thượng trở lại yên tĩnh. Thượng Quan Kỳ chờ lâu không thấy tiếng quái nhân đáp lại, rất lấy làm kỳ, mở mắt ra thì chẳng thấy tông tích của quái nhân đâu nữa. Chàng toan trở gót bước đi nhưng bỗng nghe một tiếng thở dài nã nuốt từ trong góc căn gác đưa ra. Chàng định thần nhìn theo thì thấy quái nhân ôm một cái hộp vuông vút chừng một thước, nước mắt chảy quanh giữa đêm khuya thanh vắng chàng nghe rõ nước mắt lão nhỏ giọt trên mặt hộp.

Thượng Quan Kỳ bỗng nhiên thấy nét mặt lão đầy vẻ đau thương. Bất giác, chàng động lòng thương tâm, lại nghe tiếng nước mắt nhỏ xuống mặt hộp tong tong nhiều hơn trước, dường như lão khóc ròng mà không bật thành tiếng. Chàng không tự chủ được nữa, tiến lại gần thì thấy lão hai mắt tròn xoe nhìn lên nóc nhà, môi miệng mấp máy mà không nghe rõ tiếng gì. Hai hàng nước mắt lại càng nhiều hơn trước, không ngớt nhỏ xuống mặt hộp.

Thượng Quan Kỳ khẽ đến bên lão:

- Lão tiên bối có điều chi mà phải thương tâm đến thế?

Quái nhân như người chợt tỉnh quay đầu nhìn lại, đặt cái hộp gỗ xuống nói:

- Ngươi quan tâm đến làm chi? Ta chả có điều gì thương tâm cả. Mà dù có đi chẳng nữa, nói với ngươi cũng chẳng ít lợi gì.

Lão nói câu này với giọng trẻ nít nghe rất buồn cười. Nhưng Thượng Quan Kỳ cố nhịn cười khẽ nói:

- Lão tiên bối có điều gì cứ nói hết cho tại hạ biết, nếu sức tại hạ làm được quyết không từ chối.

Quái nhân đáp:

- Bình sinh lão phu không nhờ vả ai bao giờ.

Thượng Quan Kỳ lắng lắng hồi lâu rồi quay gót trở ra, trong bụng nghĩ thầm:

- “Lão nói thật đúng. Võ công như lão trên đời không ai bì kịp. Giả tỷ lão có cần người giúp đỡ thì sức mình cũng không làm gì được...”

Chàng tới gần cửa sổ toan bước ra thì quái nhân gọi giật lại:

- Hãy khoan! Lão phu có việc cần nhờ ngươi.

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Lão tiên bối cứ nói ra, tại hạ xin hết lòng.

Quái nhân thở dài nói:

- Ta chỉ cầu ngươi ưng thuận học võ công của ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Lão tiên bối định truyền thụ võ công cho tại hạ mà bảo tại hạ đi giết người thì điều đó không dám vâng mệnh.

Quái nhân suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Ta bớt đi một nửa được không?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

- Giết càng mười bốn mạng người không thù không oán thì tại hạ không dám làm...

Quái nhân không chờ Thượng Quan Kỳ dứt câu đã cướp lời:

- Giảm đi một nửa nữa còn bảy người, chắc ngươi ưng thuận chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Giết bảy một người tại hạ cũng không làm chứ đừng nói chi bảy người.

Quái nhân nói tiếp:

- Giảm đi một nửa nữa, chỉ còn ba người thôi.

Thượng Quan Kỳ ngó thấy mặt lão như có vẻ thành khẩn, bất giác chàng khẽ thở dài trầm ngâm không nói câu nào.

Quái nhân chống tay trái xuống bàn, không thay đổi thế ngồi bằng mình một cái cho rơi xuống trước mặt Thượng Quan Kỳ rồi nói:

- Ta chỉ cần ngươi gật đầu một cái là lập tức ta truyền dạy võ nghệ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Ta không ưng!

Rồi quay mình toan nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhanh như chớp, quái nhân vươn tay phải ra nắm lấy tay trái của Thượng Quan Kỳ hất xuống sàn gác. Thượng Quan Kỳ toan đứng lên chống đỡ thì quái nhân đã vươn tay phải ra ấn xuống vai chàng, một luồng cường lực đè xuống khiến cho chàng không nhúc nhích được.

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ rồi hú lên một tiếng dài như tiếng rỗng gầm rồi cười lạt nói:

- Thằng nhỏ này ngươi còn tự tin chạy được nữa thôi?

Lão háng giọng hai tiếng rồi nói tiếp:

- Thằng bé ngươi thật là một đứa không biết điều. Khắp thiên hạ không biết bao nhiêu người cầu học lão phu mà không được, mà nay lão phu tha thiết với ngươi, đem hết tài nghệ và tuyệt học truyền thụ lại cho ngươi. Phí bao nhiêu lời mà ngươi vẫn không chịu, làm cho lão phu phải giận thấu xương.

Thượng Quan Kỳ bị lão kèm chế, nghĩ thầm:

- “Võ công lão này cao đến mức người ta không thể lường được, mình khó lòng ra khỏi nơi này. Bây giờ lão có vẻ tức tối, hẳn là chẳng tử tế gì nữa. Sống mà chịu nhục thì thà chết cho về vang hơn”.

Ý chàng đã quyết nên chàng quay lại nói với quái nhân:

- Việc học tập võ nghệ cần phải do ý nguyện cả hai bên. Nay tiên bối ý mình bản lĩnh cao siêu uy hiếp kẻ hậu sinh như thế là có ý lãng nhục tại hạ.

Thượng Quan Kỳ này dù là kẻ hậu tiến trong võ lâm nhưng quyết không chịu để người làm nhục. Tôn ý bảo điều gì thì được, còn bảo vẫn bối thờ tiên bối làm thầy thì nhất định không chịu.

Quái nhân nheo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nói:

- Thằng lỏi này! Mi tính sai rồi! Mi tính rằng chọc giận lão để lão phu tức mình đánh chết mi một cách chóng vánh. Ha ha...

Quái nhân cười sảng sặc một hồi rồi nói tiếp:

- Bình sinh lão phu làm việc gì cũng nhất định làm theo ý mình. Người đến cầu học lão phu nhất định không nhận, còn người không nghe lời lão phu sẽ dùng thủ đoạn độc ác nhất trên thế gian: điếm vào kinh mạch cho người phải chịu đau khổ suốt đời. Thằng lỏi này! Cái tính bướng bỉnh của người không làm cho lão phu điên tiết được đâu. Giờ ta cho người một cơ hội cuối cùng, nếu người nghe lời ta thì ta bỏ hết những điều đã qua.

Thượng Quan Kỳ thấy lão ra vẻ lấn áp người thái quá bất giác cả giận. Lão vừa dứt câu chàng liền quát to:

- Không cần nói thêm! Thượng Quan Kỳ này không phải là hạng sợ chết.

Dù bị bằm vằm mổ xẻ quyết không hối hận.

Quái nhân bật lên tiếng cười quái gở nói:

- Được rồi! Vậy là người tự chuốc lấy đau khổ, đừng trách lão phu tâm địa độc ác. Bây giờ để ta nói cho người biết những phương pháp ta dùng để hành hạ người. Trước hết, ta sẽ điếm vào mười hai huyệt của bốn kinh mạch lớn là: “Thái Dương”, “Thái Âm”, “Thiếu Dương” và “Thiếu Âm”, rồi điếm vào các huyệt khác ngoài ba đại kinh.

- Rồi sau cùng điếm vào hai mạch cho hơi thở bế tắc để người biết mùi đau đớn của kẻ tàn phế mà không phải tàn phế hẳn.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy hãi hùng nhưng bản tính quật cường, chàng quyết không khuất phục. Lúc này chàng đã tức giận đến cực điểm, chàng quát to:

- Người muốn làm gì thì làm. Thượng Quan Kỳ này quyết không sợ độc thủ của người đâu. Không cần nói nhiều, động thủ ngay đi.

Nói xong nét mặt hiên ngang, tỏ ra vẻ con người coi cái chết như không.

Quái nhân cười gằn một hồi rồi nói:

- Hừ! Thằng lỏi này bướng bỉnh thật. Dù sao lão phu không tin người là kẻ mình đồng da sắt.

Nói xong, tay phải đập mạnh vào người Thượng Quan Kỳ. Tay lão sờ vào đầu chàng liền cảm thấy như kinh mạch, huyết đạo bị một đòn nặng đến đó. Tê buốt hết nửa người, chân tay khó bề cử động. Quái nhân vẫn một lối cười hiểm độc nói tiếp:

- Thứ hình phạt độc ác nhất trên cõi đời không gì bằng làm cho con người sống không được chết cũng không xong. Lão phu ở trên căn gác này đã mười mấy năm không có bạn bè. Bây giờ ta hãy làm các mạch máu người chạy ngược lại để nó phản công vào nội phủ, cho người ném nãi thống khổ này trong ba ngày. Sau đó ta sẽ làm cho chân tay người bị tàn phế để người phải ở trong căn lầu này làm bạn với ta, để ta có bạn tiêu ma tuế nguyệt trong cuộc đời tàn tạ này.

Câu nói dường như một luồng gió âm u khiến người nghe không rét mà run.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn quái nhân, nghĩ bụng:

- “Lão này ở đây đã mười mấy năm, trong lòng lão chắc chứa bao nhiêu nỗi tịch mịch oán hờn. Giờ lão nói sao tất làm như vậy, nếu để lão hành hạ mình thành sống dở, chết dở thì thà rằng tìm cách nào chết quách đi cho rồi để khỏi phải chịu nỗi đau khổ hành hạ tâm thân và để lão khỏi làm nhục mình”.

Nghĩ đoạn, chàng ngấm ngấm vận chân khí để khi lão không đề phòng sẽ đột nhiên đánh vào huyết “Thiên Linh” để tự vẫn.

Dè đầu chàng vừa vận chân khí liền bị lão điểm huyết, các kinh mạch dường như bết tắc cả lại, chẳng những huyết khó lưu thông mà chân khí càng khó lòng vận chuyển. Chàng bị một trận đau đớn ê ẩm cả người, luồng chân khí tụ trong huyết Đan điền cũng tan biến đi mất.

Quái nhân lạnh lùng đứng coi những cử động của Thượng Quan Kỳ, lão cười lên the thé nghe lạnh gáy rồi nói:

- Thương thế của người trong ba giờ sẽ thấy: mạch máu căng lên vì ứ tắc. Bây giờ người đã vận khí hành công để cho mạch máu chạy mau. Như thế máu tụ càng nhiều mà thương thế lên cơn càng sớm hơn. Người thử nếm mùi xem sao. Người chịu khổ đây bất quá là ta mới dùng phép “Phát mạch chân mạch chân huyết”, chứ nếu ta nút tất cả kinh mạch trong mình người lại và một mặt thúc đẩy cho huyết ngưng tụ thì còn đau khổ gấp mười.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên thấy chân khí bị tiêu tan hết, biết là khó chịu đến nơi liền nằm duỗi chân tay hít mạnh khí trời vào khiến cho chân khí đang tản mát từ từ quay về huyết đạo Đan điền. Chàng ngấm ngấm tính bề rời khỏi gác này, hoặc sao cho chóng chết...

Quái nhân trầm mặc một hồi, đột nhiên giơ tay trái lên đập nhẹ vào huyết “Quan Tiết” Thượng Quan Kỳ, Thượng Quan Kỳ chỉ cảm thấy dường như chân khí thoát ra ngoài, chứ không đau đớn cho lắm, mà cũng chưa thấy phản ứng gì mãnh liệt. Có điều không chuyển vận nội lực được nữa.

Chàng từ từ đưa mắt nhìn quái nhân nghĩ thầm:

- “Ta với ngươi không thù oán sao mà ngươi hành hạ ta thế này?”

Chàng vốn tính quật đem bao nhiêu ý nghĩ bực dọc trút vào một tiếng thở dài rồi nhắm hai mắt lại.

Bỗng thấy quái nhân cười khẩy nói:

- Ngươi hối hận rồi phải không?

Thượng Quan Kỳ gắng sức lắc đầu kiên quyết đáp:

- Ta không đời nào hối hận.

Quái nhân lạnh lùng nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng cho ngươi rồi đó. Chỉ trong khoảng khắc nữa, ngươi sẽ được ném mùi đầu khổ: Máu ở trong bốn kinh mạch lớn “Thái Dương”, “Thái Âm”, “Thiếu Dương”, “Thiếu Âm” bành trướng lên còn đau khổ hơn cả hàng ngàn rần rết chạy lúc nhúc trong người. Chú bé ơi! Chú không tài nào chịu nổi cái đau khổ này đâu!

Câu sau cùng lão đột nhiên đổi sang giọng rất êm đềm, rất tự ái rồi lão thở dài sườn sượt.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

- Cuộc sinh tử tại hạ không còn để trong tâm nữa. Song tại hạ có điều chưa hiểu, chẳng hay lão tiên bối có thể cho biết được chăng?

Quái nhân nghe giọng lưỡi chàng không có chút chi oán giận mình, rất lấy làm kỳ, liền đáp:

- Ngươi có điều chi cứ hỏi. Võ công tiên bối quả là thiên hạ vô địch, sao cứ nằm ở góc gác này thổi tiêu làm bạn, mà không ra vùng vẫy chốn giang hồ?

Quái nhân đáp:

- Ô! Ngoài giang hồ đầy rẫy sự giả trá, lòng người nham hiểm khôn lường. Cả cái thế giới rộng lớn chả tìm được chỗ thanh tĩnh như căn lầu này.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nói:

- Ngoài đời tuy không thiếu kẻ hẹp hòi kiêu ngạo, nhưng cũng có kẻ sỹ hơn người. Võ công tiên bối đây, tại hạ chưa từng thấy ai được thế. Giả tỷ ống tiêu thổi lên âm điệu du dương như người lạc vào tiên cảnh, bỏ hết khúc điệu thế tục, thành một cách riêng, thì những bậc tài hoa quán thế trí tuệ hơn người, trong lòng không còn vẫn đục những ý nghĩ hỗn tạp hay bước chân vào cảnh ảm đạm này. Lão tiên bối đây tâm thần trí tuệ để vào cả võ công, tiếng tiêu chưa hết tính cách hẹp hòi thì chả lấy gì làm thú. Đó là điều vẫn bối chưa hiểu. Hơn nữa tiên bối lại còn ý niệm giết người, vừa rồi chính tiên bối nói ra ý định hạ sát hai mươi tám người.

Quái nhân trầm tư một lúc rồi đáp:

- Hai mươi tám người này cùng ta có mỗi huyết hận sâu dường biển cả, không giết bọn họ thì không khuây khỏa được nỗi bất bình chứa chất bấy lâu trong dạ.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hai mắt tròn xoe hỏi lại:

- Sao tiền bối không tự cầm kiếm đi dò là tông tích để báo cừu, mà lại vào nằm trong này, đem tiếng tiêu dẫn dụ người vào mượn tiếng truyền thụ võ công để mong người ta trả ơn bằng cách báo thù cho mình, còn chính mình lại đứng ngoài đóng vai bàng quang. Như thế đâu phải là người quang minh lỗi lạc?

Chàng nói mỗi lúc một gần giọng. Mấy câu sau cùng lại càng nói lớn. Quái nhân tức mình quát lên:

- Im miệng.

Rồi vén vạt áo dài lên.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thì ra hai chân lão áo đen bị cụt từ đầu gối trở xuống. Chàng giật mình thở dài nói:

- Té ra lão tiền bối thân thể tàn khuyết trách gì mà chẳng...

Đang dở câu chàng cảm thấy mạch máu ứ tắc, bành trướng lên như muốn nứt ra, không có cách gì giải thoát đi được nên không nói nữa.

Thốt nhiên quái nhân sắc mặt biến cải, trở nên hiền từ khẽ bảo:

- Nhắm mắt lại cho mau, bao nhiêu điều tư lự trong lòng phé bỏ hết đi thì thân thể và tinh thần sẽ thư thái trở lại.

Thượng Quan Kỳ nói:

- Vãn bối tưởng rằng...

Quái nhân nói tiếp:

- Thôi chú bé đừng tự tin ở mình thái quá nữa. Ta đã biết rồi, không một ai có thể nhận được cái đau khổ về tội mạch máu bành trướng, khí huyết không thông. Ít ra là người cần biết những điều tối thiểu để chuẩn bị: Khi thương thế phát tác, cần nhất là đừng bối rối, phải từ từ đối phó...

Thượng Quan Kỳ toan mở miệng, nhưng quái nhân lắc đầu ra hiệu cho đừng nói nữa. Lão bảo chàng:

- Đại khái thì thương thế người sắp lên cơn rồi đó. Ta tuy có thể điểm huyết làm cho người bị thương, song không có cách nào ngăn trở giữ cho thương thế khỏi phát tác.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

- “Phải chăng ta bị nội thương phản ứng, cứ lời lão nói thì nó lợi hại đến thế kia ư?”

Lúc chàng nghĩ ngợi phân tâm đi một chút quả thấy luồng khí huyết đi ngược chiều làm cho giật gân.

Chàng cảm thấy khí huyết xông lên thì dường như lại bị vật gì ngăn trở, mà không xông lên thì cũng chẳng còn cách nào cho tiêu giải đi được. Chàng ban đầu phải chịu cái đau đớn về mạch máu chạy ngược vào nội phủ. Trong người chẳng khác chi những cơn sóng dữ dồn dập khiến cho trái tim bị khuyết, muốn nôn ọe. Cả đầu óc cũng khó chịu, nhức như búa bổ, rồi bỗng tựa như mình đang trên muôn trượng sẩy chân rơi xuống. Chân tay run rẩy, hai mắt hoa lên, mũi như nghẹt thở.

Bây giờ chàng mới biết là lời nói là thật, cái đau khổ này người thường không thể chịu nổi.

Quái nhân chăm chú nhìn sắc mặt Thượng Quan Kỳ biến đổi. Lão thấy mồ hôi chàng nhỏ giọt, biết rằng thương thể đang lên cơn thì gật đầu nói:

- Chú bé! Chú đã thấy đau khổ chưa? Nghe lời lão phu đi: Nhắm mắt lại bỏ hết những ý nghĩ đang xao xuyến mới dễ chịu. Nếu còn quật cường bướng bỉnh thì đừng có nói bản lĩnh ngươi chưa vào đâu mà đến cả hạng võ công cao cường cũng không tài nào dẹp xuống được.

Thượng Quan Kỳ biết lão nói đúng, lập tức nhắm mắt lại, bao nhiêu điều longĩ bỏ hết, trong lòng quả thấy dần dần dễ chịu, nỗi đau đớn cũng sút giảm đi.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ nghe theo lời mình, tinh trí hành khí thì lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Con người tuổi trẻ cần nhất là biết nghe lời thực, có phải bây giờ dễ chịu hơn không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu:

- Có dễ chịu đôi chút. Xin đa tạ lão tiên bối.

Quái nhân đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta không cần ngươi tạ ơn. Bây giờ ngươi thấy dễ chịu một lúc, nhưng thương thể ngươi từ nay trở đi mỗi ngày bốn lần lên cơn trong những giờ tí, Ngọ, Mão, Dậu. Càng về sau càng nặng mãi lên.

Lão vừa nói vừa chú ý nhìn vẻ mặt Thượng Quan Kỳ rồi cười khanh khách nói:

- Đó là đều tại ngươi, mình làm mình chịu không nghe lời yêu cầu của lão gia, để tỏ ra có khí phách anh hùng. Lão phu điếm huyết cho bị thương thì được, nhưng không biết cách điều trị. Than ối! Trông ngươi đau khổ mà lão phu hối hận vô cùng!..